

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal egyútt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Isten-látás. Máté 5: 8b.

...Ime ez a tiszta szív, amely Isten tiszta Igéjében él.

De mi a jutalma? Isten meglátása. Csodálatos kincs ez. De mit jelent »Istent meglátni«? A szerzetesek álmódzása szerint a cellában ülni s az égre gondolni és szemlélődő életet élni... De azt még korántsem mondhatjuk Isten-látásnak, ha gondolataiddal az ég felé mészol, miként a szofisták, az újrakelesztelők és az eszeveszett szentek fejükkel akarják az Istent, az Ő Igéjét és művét méricsgélni és hatalmukba keríteni. Ellenben ez az: ha igazán hiszed, hogy Krisztus az Üdvözítőd stb., úgy tüstént meglátod, hogy kegyelmes Istened van. Mert a hit felvezet téged Istenhez, feltárja előtted szívét és akaratát, amelyben kizárólag túlaradó kegyelmet és szeretetet látsz. Ez az igazi »Isten-látás«, nem testi szemmel, amellyel Őt ebben az életben senki nem láthatja, hanem hittel, amely atyai jóságos szívét látja, amelyben nincs harag, sem irgalmatlanság. Mert aki Őt haragvónak látja, az nem igazán látja, hanem csupán tüggönyt és takarót, sőt sötét felhőt lát orcája előtt. Az Ő orcáját látni, miképpen az Írás mondja, azt jelenti: Őt igazán megismerni mint irgalmas Atyát, akitől minden jót várhatunk; ami egyedül A Krisztusban való hit által történik.

...Igen nagy dolog tudni, hogy Istennel szemben helyesen állunk és élünk, úgyhogy a szívünk egész bizonyossággal vigasztalódnak és dicsekedhetik kegyelmével, másrészt tudja, hogy a külső élete is tetszik Néki; amiből következik, hogy mindent örömmel és nyugodt szívvel tesz és elszenved, és nem enged, hogy bármi is megfélemlítse vagy elcsüggyessze. Mindebből semmire sem képesek, akiknek ilyen hitük és tiszta szívük nincsen, amely egyedül az Isten Igéjéhez igazodik; miként az összes szerzetes barátok nyilvánosan tanították, hogy egyetlen ember sem tudhatja, vajjon kegyelmes Istene van-e néki vagy sem; s úgy kell nekik, hogy mivel a hitet és az igazi istenes cselekedeteket megvetik s a saját tisztaságukat keresik, sohase lássák az Istent és ne tudják, hányadán vannak Vele.

...Ilyen vakságban járkáltunk eddig mindnyájan, anyai mindenfélét cselekedtünk... és mégsem szabad mondanunk: ez Istennek tetszik, efelől bizonyos vagyok és erre nyugodtan meghalok. Ezért senksem dicsekedhetik azzal, hogy minden cselekedetében avagy életében valahol is látta az Istent. Vagy ha valaki elbizakodottságból azt hinné, hogy Istennek rá kell tekintenie az ő cselekedeteire és azokat meg kell jutalmaznia, úgy ez nem Istennek, hanem Isten helyett az ördögnek a látását jelentené. Mert itt sehol nincsen Isten Igéje, hanem minden emberek kitalálása. Ezért soha nem tud a szívnek bizonyosságos és békességet adni, hanem ezt eltakarja az elbizakodottság mindaddig, amíg elérkezik az utolsó óra, amikor minden odavész s kétségbeesésbe kergeti és nem kerül már sor arra, hogy Isten orcáját meglássuk. De aki Isten Igéjét megragadja és a hitben megmarad, az megállhat Isten előtt és úgy tekinthet rá, mint kegyelmes Atyjára, nem félhet, hogy mögötte áll a bunkóval, bizonyos afelől, hogy kegyesen rátekinthet és ramosolyog az égnek minden angyalaival és szentjeivel együtt.

Luther. Fordította: Z. H.

Felmentve.

Törvényszéki tárgyalóteremben jártam egy alkalommal mint tanú. Nem nagyszabású bűnygről volt szó, csupán az történt, hogy egy részeg csavargó éjnek idején bejött az udvarra és a szobám ablakát betörte. Az ablakon belül vasrács volt, így nem volt folytatása a dolognak. Isten tudhassa, hogy volt-e lopási szándéka a csavargónak, amit ő tagadott. Már egy hónapot töltött vizsgálati fogóságban. Amikor beléptem a terembe, ott ült fegyőre előtt a vádlottak padján, a fegyencek jellemző szürke darócruhájában. Alig 28 éves ifjú, akiről később megtudtam, hogy már négyizben volt büntetve. Arc kifejezése riadt, gondterhes volt. Sajnálattal néztem, amint ott ült csendesen, már ilyen fiatalon, egy elhibázott élet átkos gyümölcseinek súlya alatt görnyedve. Arra gondoltam, hogy bizonyosan nem voltak szerető szülei, akik örködték volna lelke felett. A vallomástétel után megkérdezett a bíró: »Kívánja-e a vádlott megbüntetését?« A kérdés a szívemig hatolt. Hogy kívánom-e?! Ezerszer inkább azt kívántam, hogy elhagyja bűnös útját és derék emberre legyen Isten kegyelme által. De ez az egy-két heti elzárás, amire ítélnék, mit javítana rajta?! Többet a szánó szeretet. Kimondtam halkan a döntő két szót: »Nem kívánom.« A vádlott megkönnyebbülten nézett fel. Azt jelentette ez számára, hogy a vád nem terheli többé. Büntetése elengedett. A tárgyalás végetért. Atkisérték a fogházba, ahol levethette a rabruhát és mint szabad ember léphetett ki a fogház kapuján.

Mély benyomást tett rám ez az élmény. Úgy éreztem, hogy ez az egész világ óriási tárgyalóterem és benne mi emberek mind-mind ott ülünk a vádlottak padján. Nemcsak ilyen jelentéktelen, hanem súlyos és nagy bűnökkel terhelve. Ki ellen vétkeztünk? Dávid azt mondja az 51. zsoltárban: »Egyedül ellened vétkeztem.« A tékozló fiú így szólt: »Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.« Ki lehetne az közülünk, aki tagadhatná bűnösségét ebben a nagy perben?! A mennyei Atya a sértett fél és a bíró egy személyben. A mindentudó Isten az ítélobíró. De mivel szerető Atyánk is, szánalommal és szeretettel néz reánk és felmentésünket akarja, sőt lehetővé is tette azt. Ideadta értünk, bűnösökért egyszülött Fiát, az Úr Jézus Krisztust és Ő megigazulásunkért önmagát adta. Az a törvényszéki tárgyalóterem halvány árnyképe csupán Isten ítélszékének. Súlyos ítélet, a leghorribb, amit érdemlünk, örök halál, kárhozat. De az Úr Jézus kimondta felénk a felmentő irgalmas ígéket: »Megbocsátattak a te bűneid, én sem károztatlak téged, eredj el békességgel.« A mennyei bíró felmentést ad. Lehull a rabláng és a rabruha. Az üdvnek palastjába

öltöztet fel minket. A rab szabaddá lett. Lehetetlen, hogy a felmentett rab hálás ne legyen annak, aki őt új életre segítette. Az a csavargó, mikor kilépett a börtön kapuján, vasúti jegyet is kapott, hogy ne kelljen újra régi életébe visszaszüllyednie. A Krisztusban szabaddá lett lelki ember megkapja az új életre útravalóul az élő Megváltót és az Ő jóra vezrlő Szentlelkét. Milyen boldogság megkegyelmezettnek lenni! Számodra is készen van a felmentés, fogadd el hittel, hálás örömmel.

B. A. d. t.

Kicsoda Jézus?

Evezredek legnagyobb csodája Jézus Krisztus.

Százévek imádták, mások gúnyolták, a földi élete még ma is vita tárgyát képezi. Jézus mégis megmaradt 1900 év után is annak, aki volt. — Jézus az isteni erő forrása s az Istenből való Lélek közvetítője. — Lelke körülzár multat, jelent és jövőt, mélységeket és magasságokat, sötétséget és világosságot. — Az Úr Jézus hitet és szeretetet ébreszt és növel emberi szívekben. — Jézus Krisztus az élő Isten felelete minden kérdésünkre s keresésünkre.

Krisztus a kőszikla.

Adjunk hálát az Istennek azért, hogy az Ő egyháza fundamentomát nem nekünk kell emberi kezekkel leraknunk. Az alapkö letétezt s Krisztus gyülekezete ezen áll. A mi dolgunk erről a **Kőszárlól** biznyságot tenni. Krisztus és az Ő Igéje az egyetlen építési alap, mely minden viharnak ellenáll. Mi, önhit emberek azonban »fát, szénát, pozdorját« akarunk reá építeni erre az alapra: emberi bölcsességet, tudományt, amelyre ráhagyjuk magunkat, tapasztalatainkat, amelyekre támaszkodunk, emberi szeretetet, melyre számítunk s amelyet értékesnek tartunk. Azonban mindezt Isten a kísértés egy sötét órájában egyszerre rombadöntheti. Olyan szegényekké, bűnösökké tesz, amilyen Luther Erfurtban volt. De amikor minden látható és tapintható körülöttünk meginog, akkor tanulunk meg hálát adni a soha meg nem ingó kőszikláért: Jézus Krisztusért.

Magas hegyek tetején növekednek olyan hatalmas fenyőfák, amelyeknek gyökerei mélyen a földbe nyúlnak és a föld felett nagy kősziklák ölelnék körül. Ilyen a keresztyén is, aki minden erejével Jézus Krisztust, a kősziklát és szegletkövet öleli át úgy, hogy a sziklával együtt áll és esik.

Luther az övéi halottas ágyánál.

Tudvalévő, milyen erős hittel készítette elő Luther 16 éves Magdolna leánykáját a halálra. De ugyanolyan felelősséggel és hűséggel beszélt az öreg Lene anyókéval is, aki Luther házában szorgalmával, kötelességének hív teljesítése által megnyerte a család elismerését, bizalmát. Így vigasztalta: »A te hited egészen és egyedül Jézus Krisztuson nyugszik. Ő maga a feltámadás és az élet. Nem fogsz meghalni, csak elalszol, mint a kicsiny gyermek a bölcsőben, s ha pirkad a hajnal, fölkelsz majd és örökké élni fogsz.« Azokhoz pedig, akik körülállták, így szólt: »Milyen jó néki! Nem halál ez, csak álom.« Azután az ablak felé fordulva imádkozott. Hét órával később lelke elszállt az örökkévalóságba.

Emlékezés egy elhervadt virágra.*

Bizony hogy fájna,
hervadt virágunk,
tudni terólad,
hogy mi már téged
sohase látunk.
Fájna a szirmod
fehér huliása,
ha sohse lenne
új virulása.
De a szrvünkre
szent megnyugvás száll,
kivirulsz úra,
égi gyökérből
sarjadt virágszál.

Te itt a földön
idegen voltál,
tikkasztó napban
porba hajoltál.
Illatos, édes
mennyei kertek
hívogatóan
érted üzentek.
S aki reánk oly
kegyelmesen néz,
hazavitt téged
szeretetből a
mennyei kertész.

Égi gyökérből,
kivirulsz szépen,
kivirulsz újra
az Ő kertjében,
hova ha egykor
mi is elérünk,
rádtalálunk ott
fehér testvérünk.
Fájó szivünkre
szent megnyugvás száll:
Viszontlátunk még
égi gyökérből
sarjadt virágszál.

T. E. d. t.

* Imre Irma d. t. halálára.

Győzedelmes hit.

Kedves, vidám fiatal asszony volt. D. né, férjével és két gyermekével gondtalanul éltek fehér falusi házukban. Nem hiányzott Isten Igéje sem, noha csak ritkán éltek vele. Templomba, bibliáórára is szívesen jártak s egy alkalommal az Ige mélyen megérintette a fiatal asszony szívét. Nemsokára beteg lett és súlyos műtétet végeztek rajta. Itt a betegágyon egészen megnyitotta szívét az Ige előtt. Férje is hamarosan követte őt a keskeny úton s úgy látszott, hogy nem lesz örököknek vége.

Az Úr azonban próbára tette hitüket. Gyilkos kór lopódzott a fiatal asszony testébe s az orvos kimondta a legnehezebb szót: gyógyíthatatlan! Úgy is történt. Kedves, ragyogó szeme egyre beesettebb lett s lázban csillogó teste napról-napra gyengébb, erőtelenebb. És a lelke? Vajjon ártott-e a külső ember megromlása? Nem, a belső ember Isten kegyelméből napról-napra újult. Csendes előkészület következett a boldog hazamenetelre. Gyakran kihallgatott szobájából az ének, mert az őt látogatókkal énekelt, imádkozott s Bibliát olvasott. Olyan boldog volt egész betegsége idején, sőt a halál nehéz órájában is, hogy akik látták, megkivánták tőle az Úr követését. Boldogan aludt el, mint gyermek anyja ölében s most már színről-színre örvendezik Ura dicsőségében. H. M. d. t.

A Bibliáról.

Mussolini az olasz iskolák vezetőségéhez intézett írásában így ajánlja az Újtestamentom olvasását: »Minden tanár és tanító olvassa az Újtestamentomot, magyarázza a gyermekeknek ezt az isteni könyvet s ügyeljen arra, hogy a gyermekek a legszebb helyeket kívülről megtanulják. Ne hiányozzék ez a könyv az iskolai könyvtárból sem, mert mindig új, hiába mulnak a századok fölötte. Legnagyobb minden könyvek között, mert isteni. A nemzeti kormányzat ezzel meg akarja nyerni a gyermekeket is s általuk az olasz nép lelkét arra, hogy rátaláljanak ama biztos útra, amelyik a haza legfeneköltebb és legigazibb nagyságához vezet.«

Richter Lajos festőművész: »Most egyetlen könyvem a Biblia és úgy hiszem, megértem. Mióta a Szentírás és az örömmel való imádkozás felébresztették hitemet, igazán boldog vagyok. Most kezdek csak élni, mióta az élet biztos, egyedül igaz útját megtaláltam.«

Országos Protestáns Napok október 27-től november 4-ig. Részletes tájékoztató kapható az Országos Bethlen Gábor Szövetség irodájában, IV., Semmelweis-u. 17., telefon: 185—308 és 389—174.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Nov. 1. Fil. 3:17—4, 1. Hós. 13:1—14. Az Atya kiadta tékozló fiának a jussát: »Probald meg nálam nélkül.« Isten sem kényszeríti rá senkire a királyságát. Nincs más szabadító, de ha nem kell a szabadtás, ha nem kell nekem, ha nem kell a népemnek, akkor meg kell kóstitnunk a nyomorúság kenyerét Isten nélkül, szabadtás nélkül... míg vissza nem sírjuk magunkat az Atya szívére. Hisz Ő még tékozló népének is kegyelmet tartogat: »Meváltom őket! Megmentem őket!«

Nov. 2. Zsolt. 39:5—14. Hós. 14. Mért engódnék a nyomorúság kenyerén, ha a nyomorúság kenyeréről visszatérhetünk a kegyelem kenyerére? Vár a kegyelem, a jó hazai kenyér, a szerető égi Atya kenyere. Azon élni: virágbaborult élet, gyümölcsöt érlelő, áldott jövődől a romlás és a pusztulás helyett.»Kicsoda az értelmes, hogy eszébe végye ezeket?«

Nov. 3. Mt. 9:18—26. Kol. 1:9—14. Ján. 10:23—30. I. Thess. 5:14—24. Róm. 5:1—5. Ujjongó újszövetségi válasz ez az Ige az Oszövetségben megígért s most már elnyert és megtapasztalt kegyelemre. Rámutat a kegyelem kenyerén való, virágbaborult és gyümöleshöző élet megszerzőjére, a Jézus Krisztusra. Óáltala van békességünk az Istennel, Óáltala miénk a kegyelem.

Nov. 4. Zsolt. 148. Róm. 5:6—11. Mi nem tettünk semmit, ami megmagyarázhatná Isten cselekedetét. Vétkeztünk. Rászolgáltunk a halálra. S Isten Krisztusra vetette az ítéletet. Miért? Egy felelet van: Isten hozzánk való meg nem érdemelt és megédemelhetetlen, végtelen szerelme. Mi pedig...

Nov. 5. Fil. 4:2—9. Róm. 5:12—21. Mi pedig tovább vétkeznék ez ellen a szeretet ellen? Kárhozat fia maradjunk, amikor Krisztus által miénk lehet az élet megigazolása? Távol legyen! Megszűnt a bűn uralma! Most a kegyelem uralkodik. S mi Krisztus előtt hajthatunk térdet.

Nov. 6. Fil. 4:10—23. Róm. 6:1—11. »Mehalt és eltemettetett!« Ez a mi diadalmas hitvallásunk. »Eltemettetünk Ő vele a kerestség által a halálba.« És új életre támadtunk vele. Jönnek a kísértések: ömberünkhöz címzett levelek. Utasítsuk vissza mindet, mondjuk meg bátran: »Mehalt és eltemettetett!«

Nov. 7. És 7:1—16. Róm. 6:12—14. Isten számba akarja venni a fegyvereit: »Ez a szempár... az én szeretetemet fogja sugarazni. Ez a kéz... mindig dicsőretemre kész. Ha szól, ha hallgat, én igazgatom.« Dicsőséges pillanat, amikor az élő Isten valakinek a tagjait fegyvertárába sorozza. Megérted-e már?

Nov. 8. És 7:17—25. Róm. 6:15—23. Amikor a mi piszkos, rozsdás fegyvereinket,

tagjainkat az a dicsőség éri, hogy Isten fegyvertárába kerülhetnek, úgy-e nem csodálkozunk rajta, hogy először a tisztogatás következik, azután a használat? Ragyogóra tisztít = megszentel, azután fölhasznál, azután örök életet ad. Lehet-e fegyvernek jobb sora?

Nov. 9. Jób 14:1—5. Róm. 7:1—6. Krisztus halála megszabadít a bűn hatalma és a törvény uralma alól. Egyetlen urunk a Krisztus. Most »a lélek újságában«, azaz új lélekkel, Krisztus Lelkével szolgálhatunk. Nem a törvény külső kényszere, hanem a Lélek hajt Isten akaratának a teljesítésére.

Nov. 10. Mt. 24:15—28. I. Thess. 4:13—18. Ján. 5:19—29. Zsid. 10:32—39. Róm. 7:7—13. Isten törvényt adott a tőle elfordult, bűnbe sülyedt emberiségnek. A törvény betöltése kiszabadította volna a halálból s a törvény be nem töltése még mélyebben taszította a halálba. Most lát-szát meg a bűn rettenetes hatalma és kárhozatos volta. Erre szolgált a törvény.

Nov. 11. Zsolt. 149. Róm. 7:14—25. Az ember tehetetlen harcba kezdett. Be akarta tölteni a törvényt, mert látta, hogy jó és gyönyörködött benne, de képtelen volt betölteni. Gyötrelmes küzdelem volt: vereség vereség után, míg az ember meglátta, hogy nyomorult, jóra képtelen és szabadulás után sikoltott. Mind keresztülmegyünk ezen a harcon. Aki büszke segítségért sikoltani, az belepusztul.

Nov. 12. És 8:1—10. Róm. 8:1—11. Az igazak, a jó, derék, becsületes emberek, az Isten elé emelt fölvel álló emberek holtig a Római levél 7. fejezetében élnek: maguk próbálják a törvényt betölteni s nincs az a vereség, amely meggyőzné őket arról, hogy keptelenek a jora. Mi ne tartsunk velük. Tartsunk a nyomorultakkal, a segítség után sikoltókkal, hogy átköltözhezzünk a 8. fejezetbe: »Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak.«

Nov. 13. És 8:11—15. Róm. 8:12—16. Jóra képtelen lelkünkbe égi erő: Isten Lelkének ereje költözik. Nem vereségről vereségre, győzelemről győzelemre visz már az út. S milyen dicsőség: nem szolgák vagyunk, hanem gyermekek. A fiúság lelkét kaptuk. Ajándékba kegyelemből. Ő, milyen jó a büszke küzködést ezért a kegyelemért elcserélni!

Nov. 14. És 8:16—22. Róm. 8:17—27. Ha akkor sóhajtozott és nyögött ez a világ, ma már sikolt és utolsót hörög: úgy várja az Isten fiait. Imádkozunk, hogy ne várjon niába s ha bennünket vár, akkor se várjon hiába.

Nov. 15. És 9:1—7. Róm. 8:28—39. Diadalmaskodni minden nyomorúságon Az által, Aki minket szeretett s Akinek a szeretetétől semmi el nem szakaszthat: ez Isten fiainak az ereje. Ilyen diadalmas életet készített nekünk az Úr. De valóban ilyen diadalmas-e az életünk?

T. E. d. t.